

Egy felejthetetlen emlékemmel zárom bizonyságtételemet. Egyik esztendőben, a szilveszter esti hálaadó istentisztelet után a gyülekezet néhány tagjával az imateremben együtt töltöttünk még néhány órát, íge- és imaközösségben. Ott hallottam az egyik legszebb imádságot, amit életemben hallottam. K.Bözi örvendező arccal ezt imádkozta: "Köszönöm Uram, hogy ez esztendőben is őriző pásztorom voltál és nem szűkölködtem semmiben." Ehhez tudni kell, hogy ha valaki ismerte a szegénységet és a nyomorúságot, akkor beteg férje, két kicsi leánykája, és a saját maga erőtelensége között ő ismerte. És mégis, olyan őszinte szívvel, túláradó örömmel tudta mondani háláját, hogy ma is mindig megújulok, ha reá és imádságára gondolok.

Úgy áldjon meg bennünket, magyar református keresztyéneket a mi hűséges Istenünk, hogy életünk boldog bizonyságtétele lehessen az egyszerű, őszinte szó: "Az Úr az én Pásztorom, nem szűkölködöm." Amen.

Néhány megjegyzés:

A nafsi jesóbbét kifejezés többet takar, mint amennyit a fordítások általában nyújtanak. Már Luther is rámutatott arra, hogy a nefes szó nemcsak a lelket, hanem a testet is jelenti /Mülhaupt, Luthers Pealmenauslegung I.312-13/: tehát az egész embert a maga existenciájában. A sub íge pedig - köztudomásúan - nemcsak külsőleg megfordulást, visszatérést a "rossz" utról jelent, hanem belső, magatartásbeli megváltozást, megtérést, újjászületést is./Pálfi/